

Z RODZINNEGO ALBUMU

1982 rok.
Sześcioletnia wówczas
Natalia Kukulska z ukocha-
ną babcią podczas wakacji
spędzanych na Florydzie

2009 rok. – Życzyłabym sobie
mieć kiedyś taką witalność, jaką
ma moja babcia. Zresztą do niej
to słowo tak naprawdę nie pasuje
– mówi piosenkarka. Tu obie
podczas wakacji w Hiszpanii

wyznaniem. I jednym z ulubionych
utworów na tym albumie.

■ Wspomniała pani o smut- nych wydarzeniach w swo- im życiu. Co pani pomagało przeżyć przez ten trudny czas?

Przede wszystkim życie dla ko-
goś. To, że mam rodzinę i dzieci
i muszę pamiętać choćby o tym,
że mój synek Jasio ma szkołę,
że trzeba go do niej zawieźć,
a potem zrobić z nim lekcje, że
dzieciom należy się miłość i ra-
dność. To wszystko powoduje,
że mobilizuję się i świat jakoś
się kręci. Natomiast od żało-
by nie da się w żaden sposób
uciec, ona cały czas jest, przy-
chodzi w różnych momentach
i można się śmiać, można sobie żar-
tować, ale i tak w głębi serca jest totalna
pustka. Tak naprawdę cały czas jeszcze
nie wierzę, że to się naprawdę stało
i wciąż mam wrażenie, że mój tata zaraz
zapuka do drzwi i powie: „No już, już je-
stem. Jestem zmęczony tą całą śmiercią
i tym wszystkim, co się wydarzyło, ale
już wróciłem”...

■ Na szczęście, jak pani powie- działa, są dzieci... Mówiła też pani kiedyś, że podstawa w ich wycho- waniu to nieograniczona dawka miłości. A ta reszta?

To dużo trudniejsze sprawy! Bo miłość
jest łatwa, trudne jest wychowanie, by-
cie konsekwentnym, praca nad charak-
terem, kiedy i w jaki sposób nagradzać
i ukarać, uczyć obowiązkowości czy
uczciwości. A miłość dlatego jest naj-
ważniejsza, że jeśli jest w rodzinie, jeśli

my, rodzice, jesteśmy przykładem, to
wydaje mi się, że dzieci w naturalny
sposób mogą pójść taką samą drogą, na-
śladować ten wzorzec.

■ Rodzice od tego właśnie są, od rozpieszczania są babcie. Ale pani babcia miała trudniejsze zadanie...

Moja babcia zastąpiła mi mamę. I po-
święciła mi swoje życie. Zamieszkała
z nami, choć to był taki moment, że
mogła sobie jeszcze ułożyć życie. Była
wtedy rozwiedziona, ale na tyle jeszcze
młoda kobietą, że jej losy mogły się zu-
pełnie inaczej potoczyć. Zajął się mną
i poświęcił mi bardzo wiele miłości,
uwagi, zaangażowania. Prowadziła
też cały dom, gotowała obiady i dbała
o wszystko, co sprawiało, że dom był
prawdziwym domem.

■ Porównując swoje dzieciństwo i dzieciństwo swoich dzieci, po- wiedziała pani kiedyś, że babcia była równie pełna miłości, ale bardziej kategoryczna. W czym to się przejawiało?

Babcia jest bardzo konsekwentna
i wymagająca. Jest poznanią, więc
może dlatego ważna była dla niej kin-
dersztuba, pilnowała porządku, zasad
wychowania i dobrych manier. Jak pa-
trzyłam na moje koleżanki, widziałam,
że mogły sobie pozwolić na wiele wię-
cej, miały więcej swobody. Ja słyszałam
w tym czasie babcię: „Musisz wrócić
o tej godzinie i koniec, chcę wiedzieć,
gdzie jesteś, tego nie wypada”... Trzyma-
ła mnie mocno w ryzach. Oczywiście
wynikało to przede wszystkim z troski

o mnie. Tata był mniej konsekwentny
w wymaganiach, babcia czuwała nad
wszystkim, nic jej nie umknęło.

■ Co jej pani zawdzięcza?

Babci zawdzięcam wszystko. Dała
mi takie podstawy wychowania, bez
których dzisiaj chyba nie byłabym
tą osobą, którą jestem. Oprócz tego
nauczyła się od niej wiele rzeczy
praktycznych, takich domowych, ży-
ciowych, które teraz przydają mi się
jako mamie.

■ Z gotowaniem i pra- sowaniem?!

Z gotowaniem, prasowa-
niem, utrzymaniem po-
rządku aż do pedanterii
w niektórych kwestiach
włącznie! Tylko z przenie-
sieniem zamiłowania do
pyr poznańskich nie do
końca jej się udało...
(śmiech).

■ Gdyby, myśląc o babci, miała pani powiedzieć:

nigdy nie zapomnę...

Trudno mi przywołać jedno wspo-
mnienie, bo całe życie jesteśmy blisko
i jest wiele rzeczy, które zawsze będę
pamiętać. To wspólne bycie na co

dzień, wspólne wakacje, to kanap-
ki do szkoły, to pyszne kolacje przy
„Dobranocce”, i to jak wołała mnie
na nie z podwórka. Mieszkałam
z babcią do piętnastego roku życia, póź-
niej przeprowadziłam się z tatą i jego
żoną do domu. Bardzo to rozstanie
przeżywałyśmy. Dlatego codziennie
spędzałam dwie godziny w autobusach
i tramwajach, bo po szkole jechałam
ją odwiedzić. Nie chciałam, żeby
czuła się samotna, zresztą mnie samej
to było też potrzebne. Później, gdy
wyprowadziłam się od taty, znowu
zamieszkałyśmy razem. Teraz babcia
jest najważniejszym domownikiem
i często się śmiejemy, że to ona tutaj
wszystkim rządzi. Nie mówiąc już
o jej komentarzach, bo potrafi być ką-
śliwa (śmiech)! A przy tym wszystkim
jest bardzo słodka i kochana. Nikt nie
wierzy w jej wiek – jest niezwykle no-
woczesna i sprawna.

■ Czy nadchodzący kalendarzo- wy Dzień Babci będziecie obcho- dzić jakoś szczególnie?

Prawdę mówiąc, bardziej celebруем jej
urodziny, ale oczywiście zawsze daję
jej kwiaty zarówno w święto babci, jak
i w dniu mamy. Jest przecież dla mnie
taką babcią-mamą...

Rozmawiała TERESA ZUŃ

REKLAMA

suplement diety
Ocuvite®
LUTEIN forte

Babciu! ...bo kocham Twoje dobre o

Doskonały prezent na
Dzień Babci i Dziadka.
Zadbaj o ich wzrok.

Witaminy, minerały i karotenoidy wspierające
naturalne mechanizmy obronne oczu.

SZCZEGÓŁY AKCJI DOSTĘPNE NA STRONIE WWW.OCUVITE.PL

Od stycznia
dostępny w Twojej